

Dacă ar fi să scriu o carte aş da numele meu capitolului al treisprezecelea. Eu sunt Iuda din propria-mi viaţă, cel ce s-a trădat pe sine pentru a trăi în muzica arginţilor zornăind. La ce mi-a trebuit politica în ţara mea adoptivă? La ce bun să cred că printr-o funcţie în guvern pot răscumpăra cumva tragedia neamului meu risipit, în care tata s-a topit în altă cultură şi în alte relaţii de putere, întemeind o familie nouă, un Liban propriu în care nu ştiu cât crede şi dacă a crezut vreodată, iar mama a plecat, singură, în căutarea mântuirii în cântecele îngerilor pe care îi înţeleg toţi locuitorii Orientului. Cine sunt eu, în această lume, trădat mai întâi de mine, apoi De Arabela mea şi de toţi cei în care am crezut cândva, oferindu-le cu entuziasm arăbesc prietenia? Câte chermezeze n-am plătit la restaurantele libaneze sau palestiniene din oraşul exilului meu? Câţi oameni politici nu s-au îmbătat cu vin de Ksara şi cu aburii aromaţi ai narghilelelor otomane? Iar eu ce am ajuns? Un om fugit din propria viaţă. Eliminat din propria lui viaţă. Un om obosit, îmbătrânit înainte de vreme. Mult prea înainte de vreme. M-am privit în oglinda cu rama sofisticată din camera surorii mele de la Istanbul şi am văzut un om a cărui culoare de ceară a devenit una de hârtie, a cărui piele s-a subţiat şi a început să semene cu hârtia creponată. Fălcile, altădată ferme, s-au lăsat ca un fel de guşă suplimentară, transformându-mi chipul într-unul de curcan livid, ţepii din barbă au început să crească cu o viteză pe care n-o vedeam posibilă decât în stadiul acela ultim al carcasei de carne, când îi alimentează pământul cel gras al cimitirului, iar trunchiul meu, altă dată rotofei, a devenit un sac de piele de proastă calitate, în mare parte golit, întinzându-şi cutele peste elasticul chiloţilor şi peste cureaua pantalonilor. Am pierdut, la chimioterapie, părul meu bogat şi negru, iar ochii cu irizări verzui au devenit de un cafeniu tern şi păcătos. Mi-a fost silă de mine şi am vrut să mă sinucid. Dar n-am avut nici puterea arabului pe care i-a dat-o vântul deşertului, nici tăria creştinului ce pretindeam a fi de a suporta această cădere, nici măcar ideologia comunistului care ştie să se mintă şi să declare o realitate neverosimilă doar pentru că îi serveşte minciunii de a duce mai departe egalitatea ca valoare care învinge întotdeauna libertatea. De fapt, într-o lume a condiţionărilor clanului, cum este cea a Orientului, a pretinde libertate e o blasfemie. Iar în lumea în care am ajuns, unde amprenta comunismului a lăsat un altfel de condiţionări – fiecare cunoaşte pe cineva care să cunoască prin cineva care să rezolve ceva pentru care oricum ia bani şi poate mai mulţi decât dacă rezolvarea ar veni direct, printr-o achiziţie pe piaţa liberă a serviciilor –, a pretinde libertatea e o nebunie. Da, în această lume în care am aterizat nimic din slugărnicia Orientului nu lipseşte şi nimic din linguşeala cu care vine la pachet. Oamenii pupă mâinile pline de păcate ale celor care vin din familiile aflate dintotdeauna în frunte, din familiile fostei securităţi sau ale celor ce şi-au turnat colegii şi rudele doar pentru a ajunge mai sus şi mai bine, cum în Orient oamenii pupă mâinile pătate de sânge ale celor aflaţi în poziţia de a dicta politica clanului. Libertatea e o vagă consolare a unora mai proşti, ce se iluzionează o viaţă pentru ca apoi să se privească în oglindă şi să se vadă în lupta propriei izgoniri din teritoriul natal şi a izgonirii hărţii aceluşi teritoriu din propria minte şi din propriul corp, cu o piele mult prea largă, în care e aşezat prea lejer un trup nehrănit cu propriile aspiraţii, ci numai cu poftă imediate, şi pe care l-a urâţit chinul, focul interior al celui fără crez, focul mic şi mocnit al celui incapabil să se roage, închipuindu-şi că vorbind despre smerenie se şi smereşte. Cine sunt eu? Sunt capitolul treisprezece al propriei mele vieţi, trădătorul învăţăturii primite de la mama, al idealurilor unei copilării din care m-au expulzat radicalii, rămânând în sinea mea un radical al

nevoilor primare, al burții umflate cu procesul de fermentație al humusului în stomac.
– Așa te recunosc, îmi spunea Arabela mea pe vremuri, începi să faci burtă de arab.

Adrian Lesenciuc, *Limba lui Hristos*, (fragment de roman), în revista *Discobolul*,
nr. 301-302-303, 2023.